

[Forsvarsministeren.]

nuværende tidspunkt skal afholde mig fra at fremsætte nogen formodning om, hvor ansvaret for oprinet skal placeres. Derimod synes det ærede medlem hr. Johs. Christiansen allerede nu at have sin dom fældet.

Dernæst omtalte det ærede medlem et tilfælde med en sergent, der under et indbrud skød på politiet, og om hvem det senere er oplyst, at han havde vist ikke mindre end 22 andre indbrud på samvittigheden. Jeg er naturligvis enig med det ærede medlem i, at det er meget alvorligt, men jeg kan ikke følge det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, når han vil lægge hæren til last, at en sergent pludselig begynder at lave indbrud og skyde på politiet. Det er selvfølgelig kedeligt, at sergentens forbryderiske instinkter og tilbøjeligheder ikke er blevet afsløret på et tidligere tidspunkt af hans militære løbebane, men hvis man, som det ærede medlem gjorde, vil tage sit udgangspunkt i disse ting for en almindelig bedømmelse af dansk forsvars moral, synes jeg, det ærede medlem støder under beltestedet.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen omtalte forholdene omkring det danske kommandos restaurationsbesøg i Itzehoe. Disse beværtninger er jo også et problem, som har optaget sindene herhjemme i Danmark. Det er fremgået af forskellige læserbreve i dagbladene, at enkelte soldater eller deres fædre havde anket over, at befalingsmændene havde forbeholdt sig en 3—4 af byens, som det hedder, bedste restaurationer, således at de menige soldater var henvist til anden og tredje klasses beværtninger. På den givne foranledning er dette spørgsmål naturligvis blevet undersøgt og undersøgt nøje, og den statistik om beværtningsforholdene i Itzehoe, der foreligger for mig, går ud på, at der findes ialt 73 beværtninger i Itzehoe, af hvilke de 13 kan betegnes som første klasser. 2 restauranter var forbudt for alt militært personel, 3 restauranter kun tilladt for officerer og fenriker, 2 tilladt for mather, korporaler og opefter, medens der er fri adgang for alt personel til alle de øvrige 66 restaurationer, hvoraf i hvert fald de 8 er i 1. klasse, og imellem dem er der 2 store danserestauranter, som har øvet en betydelig tiltrækning på mandskabet dernede.

Nu har chefen for det danske kommando i Tyskland, der har ansvaret for, at den opgave, kommandoet skal røgte, kan foregå

så gnidningsløst som muligt overfor den tyske civilbefolkning, gennemført en vis adgangsbegrænsning til enkelte af restauranterne bl. a. efter henstilling fra de tyske myndigheder og de tyske værter. Nogle af de pågældende restauranter er ganske små, og hvis der blev givet uhindret adgang for personellet fra kommandoet, ville det kunne medføre en sådan trængsel, at det kunne give anledning til utilfredshed og gnidninger med de egentlige kunder, d. v. s. de tyske kunder i restauranterne, og efter de pågældende værter mening virke ødelæggende for deres virksomheder i fremtiden. Det blev ikke anset for tilrådeligt at lade værterne selv regulere tilstrømningen, og man fandt det derfor bedst at regulere besøget på en sådan måde, at besøg på de mindste restauranter kun blev tilladt for enkelte kategorier af befalingsmænd.

I anledning af det postyr, der har været om denne bagatelsag, har ministeriet nu tilskrevet kommandoet, at man vil anse det for ønskeligt, at der også fremtidigt træffes foranstaltninger til regulering af personellens adgang til sådanne tyske restauranter, som enten er af en standard, der ligger under et vist lavmål, eller som af pladshensyn eller af andre grunde helst ser sig fritaget for at modtage besøg af kommandoets personel, og ministeriet kan tiltræde, at kommandoet udsteder forbud mod besøg i disse restauranter, men vel at mærke gældende for alt personellet, menige såvel som befalingsmænd. Ministeriet har samtidig bestemt, at der til alle restauranter, der ikke er omfattet af et sådant forbud, bør være fri adgang for alt personel, uanset hvilken grad de måtte have, og har derfor anmodet det danske kommando om at ændre de gældende bestemmelser i overensstemmelse med den afgørelse, jeg her har omtalt.

Som det fremgår af det, jeg har fremsat, synes der ikke at have været meget at klage over i den foreliggende sag. Det må erindres, at Itzehoe er en lille by, vel en by på 76 000 mennesker, hvoraf halvdelen er fastboende og halvdelen er flygtninge, altså en by, der i hvert fald er meget overbefolket, og det må derfor efter min mening anerkendes, at den danske militærchef, der har et særligt ansvar, har søgt at undgå gnidninger med civilbefolkningen.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen omtalte også en episode, der har været be-